

Thanks for the ride

Ze draait zich om. Ze heeft zwart, golvend haar. Onze brillen liggen op het nachtkastje. Ze heeft een lekker bed.

“Zal ik het licht uit doen?” vraagt ze.

“Ja.”

Ze doet het licht uit. Ik zie het scherm van haar telefoon. Ze klikt op ‘+1 persoon’ en legt de telefoon naast haar kussen.

“Wat is dat?” vraag ik.

“Een app om je slaap mee te regelen.” Ze pakt mijn hand, duwt haar rug tegen me aan.

“Welterusten”, zegt ze.

“Slaap lekker.”

Na een paar minuten laat ik haar hand los. Er komt veel licht van straatlantaarns de kamer binnen. Ik kijk naar haar boekenkast vol met boeken van Anna Enquist. Er hangt een schilderij van een filosoof aan de muur, maar ik ben vergeten hoe hij heet.

“Hém zul je nooit overtreffen”, zei ze vanavond. “Hij blijft altijd de man van mijn leven.” Ze keek me ondeugend aan.

“He’s got nothing on me”, zei ik. Ze had een best wel matige ovenschotel gemaakt. Geen van ons tweeën had zin om de afwas te doen. Ik trok haar naar me toe en kuste haar.

“Ik moet morgen om zes uur op. Ik wil hardlopen en daarna moet ik een werkcollege voorbereiden”, zei ze.

“Zal ik gaan?”

“Nee, blijf nog maar even.”

Ik heb het warm, ik ga op de deken liggen. Ik luister. Ze slaapt. Ik zou willen dat ze morgen om zes uur wakker werd en me vertelde wat ze gedroomd had, zonder elk detail te duiden. Dat ze koffie voor ons zette, haar hardloopschema in de prullenbak gooide, en terug in bed kwam. Dat ze een boek van Bukowski opensloeg.